

Από την έξωση στην εισόδευση πάλι στον Παράδεισο.

Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων
Εκκλησίας.

Η αγία και μεγάλη τεσσαρακοστή είναι περίοδος πένθους, περίοδος συγχωρητικότητας, περίοδος προσευχής και νηστείας. Ονομάζεται «Μεγάλη» όχι για το χρονικό διάστημα που καλύπτει, αλλά για την σπουδαιότητά της. Μας οδηγεί από την λύπη στην χαρά, από τον θάνατο στην αθανασία, από την έξωσή μας από τον Παράδεισο στην εισόδευσή μας πάλι σε αυτόν. Ξεκινά από την Καθαρά Δευτέρα και καταλήγει στην λαμπροφόρο ημέρα της Αναστάσεως.

Η Καθαρά Δευτέρα μας θυμίζει την έξωση των Πρωτοπλάστων από τον Παράδεισο εξαιτίας της ανυπακοής. Είναι η αρχή της αγωνιστικής πορείας μας προς το Άγιο Πάσχα, προς την διάβασή μας από τον σαρκικό θάνατο στην αιώνια πνευματική ζωή, την αθανασία.

«Αδάμ, που ει» (Γεν. γ' 9) ; Ακούσθηκε κάποτε η φωνή του Κυρίου μέσα στον Παράδεισο. Έψαχνε ο Θεός τους Πρωτοπλάστους που είχαν κρυφθεί. Τότε που η παρακοή τους στο θείο θέλημα τους είχε απομακρύνει από κοντά Του. Τότε που ντρέπονταν να Τον δούν. Δεν είχε, όμως, τίποτε το άγριο εκείνη η φωνή, τίποτε το απάνθρωπο και το

αυστηρό. Μόνο κάτι το πονεμένο και το ελεγκτικό. Ήταν ένα κάλεσμα σε μετάνοια και σε σωτηρία, πράξη και αυτή της θείας Οικονομίας.

Ο Θεός ως παντογνώστης και παντεπόπτης γνώριζε, ασφαλώς, τι είχαν διαπράξει οι Πρωτόπλαστοι. Δεν περίμενε, όμως, αυτούς να Τον αναζητήσουν. Πρώτος Εκείνος έκανε το μεγάλο βήμα, όπως αιώνια τώρα το κάνει για όλους μας. Πρώτος Εκείνος έσπευσε να τους αναζητήσει. Ήθελε να τους δώσει την ευκαιρία να Του ζητήσουν συγγνώμη. Έτσι, άρχισε να τριγυρνά ανάμεσα στις φυλλωσιές του Παραδείσου και να φωνάζει: «Αδάμ, που ει»; Παιδί μου Αδάμ, που είσαι; Σε αναζητώ με αγωνία! Έλα, παρουσιάσου, μην με κακοκαρδίζεις.

Έμοιαζε η συμπεριφορά του Αδάμ με την συμπεριφορά των μικρών μας παιδιών, που μετά από κάποια ζημιά η αταξία κρύβονται φοβισμένα. Η αγάπη, όμως, του πατέρα, τα αναζητεί περιμένοντας να ομολογήσουν με κλάμματα το λάθος τους και Εκείνος να τα σφίξει πάλι μέσα στην μεγάλη του αγκαλιά.

Ο παρήκοος Αδάμ τότε, μη μπορώντας περισσότερο να κρυφθεί παρουσιάσθηκε γυμνός μπροστά Του, αλλά χωρίς να ζητήσει συγγνώμη Του είπε:

-Άκουσα, Κύριε, την φωνή Σου και κρύφθηκα, γιατί ήμουν γυμνός. Πρώτη φορά είδα την γύμνια μου και ντρέπομαι.

-Γιατί, Αδάμ, φοβήθηκες Εμένα που σε έπλασα; Τι το τρομακτικό είδες την όψη Μου;

Στην όψη Αυτού που σε ευεργέτησε με τόσα αγαθά; Αυτού που σε τίμησε με τόση τιμή; Ποιος σου είπε, Αδάμ, ότι είσαι γυμνός; Τι σε έκανε να δείς αυτήν την αλήθεια, να αντιληφθείς την φτώχεια σου, τι άλλο από τον καρπό της γνώσεως, που σου είχα πεί να μην τον φας;

Τι άφατη αγάπη! Τι διευκόλυνση της εξομολογήσεως! Του είπε ο Κύριος την αμαρτία που διέπραξε, για να κάνει τα πράγματα εύκολα στον Αδάμ. Του την είπε πριν εκείνος την ομολογήσει, για να τον φέρει σε συναίσθηση και σκύβοντας το κεφάλι να του πεί:

-Ναί, Κύριε, δεν Σε άκουσα, συγχώρεσέ με!

Τι όμορφα που θα είχαν τελειώσει όλα! «Συγχώρεσέ με». Αν έλεγε αυτή την μεγάλη λέξη, την οποία ούτε αργότερα ο Ιούδας την είπε, θα άνοιγε η πόρτα του Θείου ελέους. Αυτή είναι η λέξη που ανοίγει την κλειστή πόρτα της καρδιάς στην Χάρη. Είναι η λέξη που θα σφράγιζε την πόρτα της εξόδου του Πρωτοπλάστου από τον ποθεινότατο Παράδεισο.

Όμως, ο Αδάμ δεν είπε την λέξη αυτή. Προτίμησε να αντιτάξει την αυθάδεια στην αγάπη.

-Εσύ φταίς, Θεέ μου! Ναί, Εσύ φταίς, γιατί η γυναίκα που μου έδωσες με παρέσυρε και μου έδωσε τον απαγορευμένο καρπό.

Τότε ήταν που ο Κύριος δέχθηκε μια κλωτσιά από το πλάσμα Του, αλλά δεν μίλησε. Κοίταξε μήπως βρεί πόρτα ανοικτή στην καρδιά της Εύας.

-Γιατί το έκανες αυτό, Εύα;

Αλλά ούτε εδώ βρήκε την μετάνοια, την συναίσθηση της αμαρτίας.

-Τι ζητάς από εμάς ευθύνη, Κύριε, συνέχισε ο Αδάμ, αφού φταίς Εσύ ο ίδιος; Εσύ δεν δημιούργησες την γυναίκα; Εσύ δεν δημιούργησες τον όφη;

Το φαρμάκι της αναισχυντίας και του εγωισμού, της αυτονομήσεως είχε φαρμακώσει τις καρδιές των Πρωτοπλάστων. Φαρμακώθηκε η καρδιά του Αδάμ και της Εύας και μίσησαν τον Δημιουργό τους μέχρι του σημείου να τον μεμφθούν για τα δημιουργήματά Του. Έκλεισαν πιά οι φαρμακωμένες καρδιές τους στην Χάρη που ποτέ δεν έπαψε να κτυπάει την πόρτα τους. Όμως, αυτή, ήταν καλά αμπαρωμένη και μέσα κατοικούσε ο Διάβολος.

Με τις απαντήσεις του ο αμετανόητος και σκληρόκαρδος Αδάμ έχασε την ευκαιρία της ζητήσεως συγγνώμης, την οποία ήλπιζε να ακούσει ο Θεός, που ήθελε να τον συγχωρήσει και να τον κρατήσει δίπλα Του μέσα στον Παράδεισο, αν και την προγνώριζε. Ο σκοτισμένος, όμως, Αδάμ δεν άρπαξε την ευκαιρία, για να πέσει μέσα στην αγκαλιά πάλι του Θεού. Δεν κατανοούσε ο ταλαίπωρος τότε ότι μόνος του με τα λόγια του και με τα ίδια του χέρια άνοιγε την πόρτα της εξόδου του από τον Παράδεισο. Δεν

ήταν μόνο παρήκοος, ήταν αμετανόητος και τολμητίας ύβρεως και αχαριστίας προς τον Ευεργέτη του, όταν Του είπε:

-Εσύ, Θεέ μου, που λυπήθηκες την μοναξιά μου και που έδωσες σύντροφο στην ζωή μου, Εσύ φταίς. Εσύ που από αγάπη δεν με άφησες μόνο, Εσύ που και τώρα ακόμη με ψάχνεις, γιατί η αγάπη Σου είναι απέραντη.

Ποιος μπορεί να νοιώσει την πικρία του Θεού από τα λόγια αυτά του πλάσματός Του; Την απογοήτευση από την ανάρμοστη συμπεριφορά του; Μια του λέξη θα είχε αλλάξει όλο το σκηνικό στον Παράδεισο εκείνο το δειλινό. Ένας λόγος συγγνώμης και μια δροσοσταλίδα από δάκρυ θα άπλω-νε το χέρι του Θεού πάνω Του, όπως Αυτός το απλώνει σε κάθε παιδί Του, που με επίγνωση της αμαρτωλότητός του σπεύδει μετανοημένος να γευθεί το πατρικό χάδι και να χωθεί μέσα στην πλατιά αγκαλιά Του. Η πικρία Του αυτή μαζί με την στοργική Του αγάπη προς τον καθένα μας, αφού είμαστε παιδιά Του, τον οδήγησε στο εκούσιο πάθος, για να μας ανοίξει πάλι τον Παράδεισο με την λαμπροφόρο Ανάστασή Του.

Το ερώτημα «Που είσαι, παιδί μου;» που μας απευθύνει ο Κύριος είναι ερώτημα αγάπης, είναι πρόσκληση σωτηρίας. Είναι ερώτημα που περιμένει την απάντηση της μετανοίας για οποιοδήποτε λάθος ζωής και το αίτημα της συγχωρήσεως. Με το ερώτημα αυτό ο Κύριος κάτι περιμένει. Περιμένει την ανταπόκρισή μας στο ψάξιμό Του, μας δίνει την ευκαιρία να νοιώσουμε το λάθος μας και να το διορθώσουμε μένοντας μέσα στην πατρική αγκαλιά, μέσα στον μυροβόλο Παράδεισο.

Με την επίγνωση της αμαρτωλότητός μας ο καλός Θεός μας μας καλεί να αγωνισθούμε νόμιμα, για να καθαρισθούμε με απαρχή του μεγάλου μας αγώνος την Καθαρά Δευτέρα. Μας θέλει αγωνιστές ο Κύριος, αθλητές της αρετής. Δεν τον ενδιαφέρει αν θα βγούμε πρωταθλητές. Τον ενδιαφέρει να αγωνιζόμαστε. Την πρόθεσή μας θέλει ο Θεός και Εκείνος μας ενδυναμώνει, αφού μας είπε: «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν».

Έχετε ιδεί ποτέ κανένα αθλητή να μπαίνει στο στάδιο χωρίς προετοιμασία, η κανέναν μαχητή να μπαίνει στην μάχη χωρίς όπλα; Όλοι, ανάλογα με τις ικανότητές τους προπονούνται για μεγάλο χρονικό διάστη-

μα και μετά εισέρχονται στο στάδιο για να αγωνισθούν η στην μάχη για να πολεμήσουν. Η προετοιμασία, η προγύμναση του αθλητή είναι βασικό γνώρισμα της επιτυχίας του και ο κατάλληλος εξοπλισμός παράλληλα με την προγύμναση απαραίτητος για τον καλό στρατιώτη. Στο πνευματικό στάδιο προγύμναση είναι η εγρήγορση, η προθυμία, η επιθυμία του καλού αγώνος. Με την προγύμναση, που προϋποθέτει ιδρώτες, δυναμώνουν οι πνευματικοί μυς των αθλητών, σπάζουν τα άλατα των αρθρώσεων και δημιουργούν ευέλικτα σώματα, ικανά να διαγωνισθούν και να επιδιώξουν τα τρόπαια της νίκης. Όπως, όμως, σε κάθε αγώνα, έτσι και στον πνευματικά αγωνιζόμενο στρατιώτη, όπου ο αγώνας είναι ταχύτερος και αποφασιστικότερος, γιατί έχει διαστάσεις αιώνιες, χρειάζονται τά κατάλληλα όπλα. Όπλα ευθύβολα, ώστε να πετυχαίνουν το στόχο τους, αλλά και γεμάτα με βόλια. Ένα άδαιο όπλο τι αξία μπορεί να έχει; Ευθύβολο όπλο μας είναι η ακράδαντη πίστη μας στο Σωτήρα μας Χριστό και βόλια είναι οι προσευχές μας. Αυτά τα όπλα μας υποδεικνύει και ο Απόστολος Παύλος λέγοντας «αποθώμεθα τα έργα του σκότους και ενδυσώμεθα τα όπλα του φωτός» (Ρωμ. ιγ' 12).

Δεν υποδεικνύει ένα όπλο ο Απόστολος. Υποδεικνύει πολλά, και αμυντικά και επιθετικά. Αμυντικά είναι κυρίως η εκρίζωση των παθών και η θανάτωση των σκοτεινών εκείνων αντιπάλων, που συντελούν στην αποξένωσή μας από τον Θεό. Τά επιθετικά μας όπλα τα παρουσιάζει εντονότερα ο Απόστολος. Αυτά είναι η συγχωρητικότητα προς τους συνανθρώπους μας, η αληθινή νηστεία, όχι δηλαδή η απλή αποχή από τροφές, αλλά και η πνευματική, η αποχή, δηλαδή, από κακές συνήθειες και πάθη- καθώς και η προσκόλλησή μας στον Θεό, το μοναδικό εφετό της καρδιάς μας, τον αδαπάνητο θησαυρό μας, που επιτυγχάνεται με την αδιάλειπτη, την καρδιακή προσευχή. Χωρίς τα όπλα αυτά η διεξαγωγή του πνευματικού μας αγώνος είναι αδύνατη, είναι ακατόρθωτη.

Δεν θα ιδείτε, επίσης ποτέ σε κανένα στάδιο κάποιον αθλητή να εισέρχεται σε αυτό με γεμάτο στομάχι, ούτε με τα ενδύματα που κυκλοφορεί καθημερινά στον κόσμο. Για να εισέλθει στο στάδιο ο αθλητής απεκδύεται τα ενδύματά του και ενδύεται την στολή της αθλήσεως. Για το πνευματικό στάδιο ο αθλητής νηστεύει, αποτοξινώνεται, απέχει από φαγητά που τέρπουν μεν τη σάρκα, αλλά φθείρουν το πνεύμα, φθείρουν την ψυχή. Επίσης απεκδύεται τα ενδύματα

της φθοράς και της αμαρτίας και ενδύεται χιτώνα αγαλλιάσεως με τα πνευματικά αγωνίσματα, την αγρυπνία, την ανάγνωση ψυχωφελούν βιβλίων, τις μετάνοιες, την σκληραγωγία του σώματος και φυσικά την φιλανθρωπία, αφού η Εκκλησία μας θεωρεί την ελεημοσύνη ως την περικεφαλαία των αρετών.

Ο πνευματικός αγωνιστής επί πλέον ζητεί την βοήθεια του Θεού, με την προσευχή, η οποία όχι μόνο τον τονώνει, αλλά και του χαρίζει την ευλογία, που οδηγεί στο νικηφόρο τέλος. Απαραίτητη επίσης είναι η εξεύρεση του κατάλληλου προπονητή, του κατάλληλου αλείπτη, όπως έλεγαν στα χρόνια των ολυμπιονικών. Ο αλείπτης άλειφε με λάδι τα σώματα των αθλητών, για να γλιστρούν από τα χέρια των αντιπάλων τους στο αγώνισμα της πάλης. Σήμερα στην πάλη μας με τους νοητούς εχθρούς, με τον διάβολο, χρειάζεται ο άριστος προπονητής, που δεν είναι άλλος από τον πνευματικό μας πατέρα. Αυτός μας καθοδηγεί, αυτός γνωρίζει τα ελλαπτώματά μας και τα τρωτά σημεία μας, την αχίλλειο πτέρνα μας, και μας προφυλάσσει από τα βέλη των πολεμίων.

Το πέταγμα του χαρταετού την Καθαρά Δευτέρα έχει συμβολική σημασία. Μας προκαλεί να υψωθούμε και εμείς πνευματικά στον νοητό ουρανό των υψοποιών αρετών μέσα από την ταπείνωση, την προσευχή, την νηστεία, την διαρκή εγρήγορση. Μας προκαλεί να πετάξουμε, όπως ο αετός, το υπερήφανο πουλί που ζει στα ψηλά βουνά. Μας προκαλεί να πετάξουμε και εμείς ομοιάζοντάς του στα υψηλά αποφεύγοντας το σούρσιμο στα χθαμαλά! Μας προκαλεί να φθάσουμε στις δυσπρόσιτες κορυφές πετώντας και όχι έρποντας. Να φθάσουμε και να αγναντέψουμε από ψηλά όλη την φύση που απλώνεται μπροστά μας και θαυμάζοντάς την με όλη την δύναμη της ψυχής μας να αναφωνήσουμε: «Ως εμεγαλύνθη τα έργα Σου, Κύριε, πάντα εν σοφία εποίησας» (Ψαλμ. 103, 24).

Για να υψωθεί, όμως, ο χαρταετός χρειάζεται τα ζύγια του, δηλαδή το χαλινάρι του, από το οποίο κατευθύνεται μέσα από το σπάγγο, να είναι σταθερά και με ίσες αποστάσεις. Όσο καλός και μεγάλος και αν είναι ο χαρταετός, όσο μεγάλη ουρά και αν έχει, αν τα ζύγια του δεν προσεχθούν δεν σηκώνεται και αν σηκωθεί για λίγο πάλι ξαναπέφτει. Μας θυμίζει τους εαυτούς μας που δεν έχουμε ζυγίσει καλά τις δυνάμεις μας και προσπαθούμε να ξεκινήσουμε τον αγώνα της σαρακοστής επιπόλαια. Για να αγωνισθούμε σωστά και να ανέβουμε πνευματικά χρειάζεται να ζυγ-

ίσουμε τον αγώνα μας, να ζυγίσουμε τις δυνάμεις μας χωρίς υπερβολές, γιατί αν λίγο ξεφύγουμε, λίγο χαλαρώσουμε ή λίγο σφίξουμε περισσότερο, τότε δεν ισορροπούμε και δεν ανεβαίνουμε στο ουράνιο στερέωμα.

Για μια επιτυχημένη ανύψωση ενός χαρταετού, αλλά και δική μας, ιδίως την περίοδο αυτής του πνευματικού σταδίου, χρειάζεται καλό προγραμματισμό, επίγνωση της δυνάμεως της ψυχικής αντοχής μας, οραματισμό και αγόγγυστη υπομονή. Το πέταγμα του χαρταετού και του δικού μας στο ουράνιο στερέωμα των αρετών είναι ένα πανηγύρι. Έτσι το νοιώθουμε, περιμένοντας το φύσιγμα του ανέμου, που θα μας δώσει την δυνατότητα να απολαύσουμε το πέταγμα αυτό. Βλέπετε χωρίς άνεμο δεν πετάει ο χαρταετός και χωρίς αερμώνια αύρα, δηλαδή χάρη Θεού, ούτε εμείς μπορούμε να πετάξουμε. Αν ο Θεός το θελήσει και πνεύσει άνεμος ευνοϊκός τότε και εμείς θα πετάξουμε. Εκείνος είναι η ανυψωτική μας δύναμη. Από εμάς περιμένει την υπομονή και το στιβαρό χέρι που θα βαστάσει σταθερά τον σπάγγο στο πέταγμα του χαρταετού.

Αλλοίμονο, επίσης, αν φυσήξει πολύ δυνατός αέρας και ο χαρταετός πετάξει με μεγάλη ταχύτητα στο ουράνιο στερέωμα. Η τριβή του σπάγγου στα χέρια μας θα αναπτύξει στα δάκτυλά μας τόσο μεγάλη θερμότητα, ώστε να προκαλέσει εγκαύματα. Και το γρήγορο πνευματικό πέταγμα, νομίζοντας ότι θα πετύχουμε την πνευματική τελειότητα σε σύντομο χρονικό διάστημα, μπορεί να προκαλέσει εγκαύματα. Μήπως έτσι δεν

συνέβη και με τον Ίκαρο, που τα τεχνητά του φτερά δεν άντεξαν τις θερμαντικές ακτίνες του ήλιου και έλιωσαν, με αποτέλεσμα αντί να απολάυσει τις ομορφιές του ουρανού να βρεθεί στα έγκατα της θαλάσσης!

Στην αγωνιστική μας πορεία προς την επιστροφή μας στον Παράδεισο χρειάζονται απαραίτητα κλειδιά που ξεκλειδώνουν την βαρειά πόρτα του Παραδείσου. Αυτά τα κλειδιά μας τα προσφέρει η Αγία Τεσσαρακοστή, αρκεί να θέλουμε να ανοίξουμε τα χέρια μας και να τα πάρουμε.

Το πρώτο κλειδί είναι το Ορθόδοξο φρόνημά μας, αφού μόνο με το κλειδί της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας και με την αναστήλωση των προσωπικών μας εικόνων ανοίγουμε τον Παράδεισο. Όλοι πλασθήκαμε κατ' εικόνα Θεού, αλλά αντί να φθάσουμε στο «καθ' ομοίωσιν» την αλλοιώσαμε με τις αιρετικές μας δοξασίες και με πτώσεις μας στην αμαρτία, έτσι που να μην μας γνωρίζει ο Δημιουργός μας, που συνεχώς μας φωνάζει: «Παιδί μου, που είσαι;». Με την χάρη Του, όμως, μπορούμε να αναστηλωθούμε, να αναστηλώσουμε την φθαρμένη εικόνα μας, να νικήσουμε τα πάθη και τις αδυναμίες, να υπερβούμε την φθορά και τον θάνατο, να θεωθούμε, να ζήσουμε, δηλαδή, την άκτιστη χάρη του Τριαδικού Θεού, να εισέλθουμε πάλι στον Παράδεισο.

Το συγκλονιστικό δράμα της πτώσεως και της υποταγής στα πάθη και την αμαρτία που μας οδήγησε στην έξωσή μας από αυτόν, αλλά και τον ισόβιο αγώνα του ανθρώπου να μετανοήσει, να θεραπευθεί και να επιστρέψει, όπως ο άσωτος υιός, στον πατρικό οίκο, στον Παράδεισο, και στην χάρη του Παναγάθου Θεού, εκφράζει με τον πιο όμορφο και τον πιο χαρακτηριστικό ποιητικό τρόπο ο Μέγας Κανών, ο οποίος ψάλλεται συνεχώς όλον αυτό τον χρόνο της αγωνιστικής μας πορείας.

Το δεύτερο κλειδί είναι η προσευχή μας, η αδιάλειπτη, η μονολόγιστη, «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» και «Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς». Αυτή η ευχή διώχνει τον πονηρό και τους πονηρούς λογισμούς και μας βοηθεί να υψωθούμε από τις πτώσεις μας. Το κλειδί αυτό μας το προσφέρει ο Σταυρός του Κυρίου, που είναι πιστών το στήριγμα και δαιμόνων το τραύμα. Εμείς το παίρνουμε λέγοντες: «Συντριβήτωσαν υπό την σημείωσιν του τύπου του Τιμίου Σταυρού, Κύριε, πάσαι αι εναντία δυνάμεις».

Το τρίτο κλειδί είναι η υψοποιός ταπείνωση, όπως μας την διδάσκει και ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος. Υπόδειγμα ταπεινώσεως μας προβάλλει αυτός τον Όσιο Ισίδωρο, «τον εν τη Κλίμακι». Αυτός υπακούοντας στον Γέροντά του δέχθηκε τον κανόνα να στέκεται στην πόρτα του μοναστηριού και σε κάθε εισερχόμενο να βάζει εδαφιαίες μετάνοιες λέγοντας:

– Συγχωρήσατέ με τον πόρνο και αμαρτωλό.

Στον ηγούμενο απάντησε, όταν του έβαλε τον κανόνα:

–Όπως ο σίδηρος παραδίδεται στα χέρια του χαλκουργού, για να τον μεταποιήσει σε εύχρηστα σκεύη, έτσι και εγώ παραδίδομαι στα χέρια σου και ποιήσόν με εύχρηστον δοχείον του Παρακλήτου Πνεύματος.

Με την ταπείνωση αυτή αξιώθηκε να δει άγγελο Κυρίου που του προείπε τον θάνατό του σε τρεις ημέρες, καθώς και τον θάνατο του ηγουμένου του, που δεν πίστευσε στην ευαρέσκεια του Θεού από την ταπείνωση του υποτακτικού του και στην προφητεία του θανάτου από τον άγιο άγγελο.

Ας θυμηθούμε, πάλι, κάποιον ερημίτη που είχε το χάρισμα από τον Θεό να διώχνει τα πονηρά πνεύματα. Μια φορά συνομιλώντας μαζί τους ζήτησε να μάθει τι φοβούνται περισσότερο και αναγκάζονται να φύγουν, ενθυμούμενος τα λόγια της Γραφής: «Τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία» (Ματθ. ιζ' 21).

–Μήπως την νηστεία; Ρώτησε κάποιο από αυτά.

–Εμείς, αποκρίθηκε εκείνο, ούτε τρώμε, ούτε πίνουμε ποτέ.

–Μήπως την αγρυπνία;

–Εμείς δεν κοιμώμαστε καθόλου.

–Μήπως την φυγή από τον κόσμο;

Το δαιμόνιο γέλασε περιφρονητικά.

–Σπουδαίο πράγμα τάχα. Εμείς περνάμε τον περισσότερο καιρό μας τριγυρίζοντας στις ερημιές.

–Σε εξορκίζω, να ομολογήσεις τι είναι εκείνο που μπορεί να σας δαμάσει, επέμενε ο Γέροντας Ερημίτης.

Το πονηρό πνεύμα αναγκασμένο από υπερκόσμια δύναμη βιάστηκε να απαντήσει:

–Η ταπείνωση που δεν μπορούμε ποτέ να αποκτήσουμε.

Εμείς επιζητούμε ως άνθρωποι την ξεκούραση, επιζητούμε τον ύπνο, επιζητούμε τις διακοπές. Ο αντίδικος, όμως, ούτε ξεκουράζεται, ούτε κοιμάται, ούτε κάνει διακοπές. Γι' αυτό η εγρήγορση, όπως αυτή των φρονίμων παρθένων, με το ταπεινό μας φρόνημα μας συγκρατεί από τις ύπουλες επιθέσεις του.

Το τέταρτο κλειδί είναι η μετάνοια για την αμαρτωλή ζωή μας. Είναι η μετάνοια της οσίας Μαρίας, της Αιγυπτίας, που για να πάρει το κλειδί του Παραδείσου πέρασε με άσκηση νυχθήμερη και νηστεία στην έρημο δεκαεπτά χρόνια, όσα χρόνια κυλιώταν προηγουμένως στην αμαρτία.

Με αυτά τα κλειδιά και με το κλείσιμο των αυτιών μας στα λόγια του κόσμου, που από τον έπαινο φθάνουν στην κατακραυγή, από το «ωσαννά» στο «άρων, άρον, σταύρωσον αυτόν», και θέλουν να μας σταυρώσουν, θα φθάσουμε στην πύλη του Παραδείσου. Μην φοβηθούμε, όμως, τον σταυρό, γιατί χωρίς αυτόν δεν φθάνουμε στην ανάσταση, στην είσοδό μας πάλι στον Παράδεισο. Ο Σταυρός είναι αυτός που μας οδηγεί στην σωτηρία, είναι η πυξίδα μας προς την αιωνιότητα. Και γνωρίζουμε καλά ότι μέσα από τον Γολγοθά οδηγούμαστε στην Ανάσταση, μέσα από την σταυρική ζωή στην αιώνια αγαλλίαση.

Η Ανάσταση του Χριστού μας άνοιξε ξανά τις πύλες του Παραδείσου. Ο Χριστός αναστάς εκ νεκρών απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο. Μαζί Του θα συναναστηθούμε και εμείς οι αγωνιστές του πρόσκαιρου στην γη βίου μας. Ο Παράδεισος πάλιν ηνέωκται χάριν της αγάπης και των οικτιρμών του Κυρίου μας που θέλει «πάντας ανθρώπους σωθήναι» (Α' Τιμ. β' 4).

Να πιστεύουμε σ' Αυτόν και να αγωνιζόμαστε διαρκώς ζητεί από εμάς ο Κύριος. Τους πιστούς αγωνιστές θα τους σώσει, θα τους καταστήσει υιούς και κληρονόμους της Βασιλείας Του. Γι' αυτό μας λέγει ο Απόστολος των εθνών: «Ου δικαιωθήσεται εξ έργων νόμου πάσα σαρξ» (Γαλ. β' 16), για να συνεχίσει πιο κάτω: «Ο δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται» (Γαλ. γ' 11).

Δεν σώζεται, λοιπόν, ο άνθρωπος μόνο με τα έργα του, όσο καλά και θεάρεστα και αν είναι, αλλά με την πίστη του στο Σωτήρα Χριστό. Το έλεός Του θα μας σώσει· είναι αυτό που θα μας ανοίξει πάλι τις πύλες του Παραδείσου. Το έλεός Του, το οποίο μας καταδιώκει και ας μη το θέλουμε, ας μην καταβάλλουμε κάθε ικμάδα μας στον αγώνα για την σωτηρία μας. Έλεγε ο Γέροντας Γαβριήλ, ο Λυσιώτης, ότι το έλεος του Κυρίου μας τρέχει σαν ελαφρύς άνεμος να μας αγκαλιάσει και εμείς αντί να γύρουμε προς το μέρος του, για να δροσισθούμε και να σωθούμε γυρνάμε προς την άλλη μεριά, για να μας προσπεράσει. Δηλαδή μόνοι μας αρνούμαστε το έλεος του Θεού, το σωτήριο. Ο Ψαλμωδός Δαβίδ λέει: «Το έλεός Σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τας ημέρας της ζωής μου» (Ψαλμ. κβ΄ 6). Αφού, λοιπόν, μας επισκιάζει το έλεος του Κυρίου μέχρι τέλους της ζωής μας η σωτηρία μας πρέπει να θεωρείται δεδομένη, ο Παράδεισος θα είναι ανοικτός για εμάς, όταν όμως και εμείς το θέλουμε και αγωνιζόμαστε νόμιμα και μόνιμα.

«Θαρσείτε» (Ιωάν. ιστ΄ 33), λοιπόν, και χαίρετε, μας λέγει ο Ευαγγελιστής της αγάπης, ο επιστήθιος και ηγαπημένος, ο Άγιος Ιωάννης, ο Θεολόγος. Ο Παράδεισος μας περιμένει! Ο Παράδεισος μας περιμένει όλους τους αγωνιστές. Ο Αναστάς Κύριος μας θέλει μαζί Του αιωνίως, γι' αυτό και φύλακα του Παραδείσου έβαλε τον Τίμιο Σταυρό Του, το σημείο της σωτηρίας μας.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>